

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Art. 11. Exempla Prumiensis & Epternacensis Monasteriorum, votatori plus nocere, quàm prodesse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

textui apertè infert. Hanc clausulam, *cum omnibus & singulis huiusmodi Comitatum districtibus &c.* refert ad facultatem inuestiendi de Regalibus feudisque Maximinianis, quod si ita est, referte debet cum iisdem qualitibus, eo modo scilicet, vt facultas sit inuestiendi de Regalibus cum omnibus districtibus aut dependentijs, ita vt tam districtus ac dependentiæ simul cum Principibus feudis Regalibusque Maximinianis Imperij Imperatorisque nomine infeudentur, & tamen somniat voti auctor, quod per illam relationem *cum omnibus &c.* alia noua facta sit dispositio accessoria, à Principali planè absona, per quam districtus, dominia ac annexa omnia Abbatia Maximinianæ Archiepiscopo donata sint.

Sed & incongruenter eandem clausulam ad facultatem infeudandi Maximinianos applicat ac refert, cum ad Comitatus, districtus, dominia Treuirensis Ecclesiæ referatur, quemadmodum ipse textus, ordo & orationis constructio, verborum clausularumque significatio docent, & cuius legenti ad oculum patescit.

Vt redeamus & hunc articulum claudamus, ac simul vt rem ipsam, propositum item Archiepiscopi in illa infeudandi impetratione patefaciamus, vidit ille confirmationes istas præsentæ proprietatis cassas, irritas ac inanes sibi esse, Statu Monasterij ab omnibus retro sæculis contrario, sibi resistente, alium aditum sibi meditatus est illâ nouâ viâ infeudandi inuestituræ renouandi, sed cum animaduerneret rem nouam esse ac insolitam, inuestituræque receptionem absque Maximinianorum interuentione factoque expediri non posse, quos utique præuidebat nunquam pro iure suo, ab eo inuestituras recepturos, si illas suo nomine ac authoritate, ac tanquam de proprijs feudis, tradere attentaret, vt illis scrupulum illum occasionemque inuestituram recusandi tolleret, concessionem ab Imperatore accepit, qua declaratum est infeudationem istam de feudis Imperialibus, atque etiam nomine Imperatoris fieri, ex quo sanè nihil pristino rerum statui immutatum fuit, ipse Imperator ius proprium retinuit, Maximiniani item suum, Archiepiscopus sibi nihil addidit, nisi illud facti ministerium, quod inuestiendi præstatur; ex quo spes forsân illi supererat sese in Monasterium istâ viâ sensim immittendi, ac paulatim & imperceptibiliter mutatis rebus introducendi, quemadmodum ipsa iuramenti mutatio postea subsecuta, & nunquam satis declamanda ac reprobanda testatur.

Ecce tibi explicationem in veritate in ipsis documentis, iure rationeque fundatissimam, candidam, simplicem, rectam, non Imperatoribus contradictoriam, sed Archiepiscopi euerforiam.

Art. II. Exempla Prumiensis & Epternacensis Monasteriorum, votatori plus nocere, quam prodesse.

Aptum ad istam intentionem prodendam exemplum profert voti auctor, Prumiensis & Epternacensis Monasteriorum, ne minus idoneam à natura & effectu copulæ ratiocinationem, vnde argumentum à simili deducit ab illis ad Maximinianam Abbatiam.

Ex qua & istud assumemus, quod cum eadem Monasteria Prumiense & Epternacense Imperialia fuerint, nec Archiepiscopo Archiepiscopatu iue subiecta, ita neque fuerit Maximinianum.

Cæterum, quod ad Epternacense Monasterium attinet, nec adhuc hoc tempore Archiepiscoporum potestati in temporalibus subditum existit, quidquid ex prætenis suis impetrationibus præ se ferant.

Prumiense autem, casum sanè tulit suo maximo malo, inter temporum confusionem, calamitatemque, aulæ Archiepiscopi adiectum; in eaque quodammodo extinctum, magno religiosi ordinis detrimento, iure an iniuriâ, sub iudice lis hæreat; neque penitus in aliorum iura inquirendi curiositas tangit Maximinianos, uti neque scriptor Diplomata circa eadem Monasteria edidit, audimus tamen prætensiones in contrarium existere, atque etiam persecuciones, etsi dormientes non tamen penitus extinctas, quas & suis temporibus excitari forsitan contingeret.

Atque hoc pro suo iure dicere possunt Maximiniani: quòd si Archiepiscopi circa idem Prumiense Monasterium alijs titulis rationibusque nixi non sint, quàm Diplomate Maximiliani I. in libello sub Z. n. r. inserto, aut similibus; sique (quòd ipsum votum indicat) sub prætextu inuestiendi, nomine Imperatoris ingressum in illud arripuerint, nec rationes meliores obtendant, quàm illas quibus Maximinianam Abbatiam ambiunt ac infectantur, iustitiæ, rationi æquitatiq;e magis consentaneum fore, si & à Prumiensi illo Monasterio penitus abisterent.

At quidquid sit, iure meritoque talibus exemplis mouentur, mouenturque Maximiniani, ut serio sibi inuigilent, se suaque acuratè tueantur, provideantque, ne sub talibus prætextibus intentio similis in eorum libertatem, bona, fortunas irrepât; in tempore occurrant, opponant, propulsent, in quo se, tam aperto iure, ratione ac iustitia nixos, Imperatorie potestatis ac æquitatis simul, ac sui magni optimi Protectoris auxilium semper experturos, nec ab eisdem vnquam deferendos esse confidunt.

Art. 12. Leuis quædam voti obiectiuncula refellitur ac simul retorquetur.

VT voti auctor probet Archiepiscopo plus concessum esse, quàm inuestiendi factum, ita obijcit, *Si, inquit, Archiepiscopus nihil aliud haberet nisi ius inuestiendi, noceret ei hoc priuilegium Maximiliani I. & onus illi esset potius, quàm priuilegium, cum tamen pro beneficio, non pro onere hoc ei datum sit. Atqui beneficia Principum latissimè sunt interpretanda in fauorem beneficiati, Ergo &c.*

At, nunquid vice versa validius sic rependamus? Si Archiepiscopus aliud haberet, quàm ius inuestiendi, noceret Maximiniani hoc priuilegium, cum tamen eis nocere non potuerit, neque pro onere hoc eis dari, ut à mandatario inuestiantur, neque etiam de facto pro onere datum sed pro beneficio, ut difficultatibus sumptibusque in Imperatoriam aulam pro renouandis inuestituris excurrendi eximerentur, neque enim in fauorem procuratoris, sed in fauorem inuestiendorum conceditur, ut per Procuratorem inuestituram suscipiant, Ergo si beneficia sunt interpretanda in fauorem beneficiati, interpretanda est illa concessio, ut Maximiniani non noceat.

Deinde, ubi verba clara sunt, non est locus coniecturis: verba autem clara sunt, quòd inuestiendi factum solum demandatum sit, frustra ergo ad coniecturas abis.